

Motion till riksdagen 2018/19:2472

av Mikael Oscarsson m.fl. (KD)

Försvars- och säkerhetspolitisk inriktning

Innehållsförteckning

Innehållsförteckning	1
Förslag till riksdagsbeslut.....	2
Säkerhetspolitisk inriktning.....	4
Antagonistiska hot – säkerhet byggs genom samarbete	4
En reformerad försvarsmakt – inte bara ett militärt försvar	5
Läget i Försvarsmakten	6
Bakgrund.....	6
Operativ förmåga	7
Bortom försvarsöverenskommelsen	10
Markstridskrafterna	12
Sjöstridskrafterna.....	13
Luftstridskrafterna	14
Sjö- och flygräddning.....	15
Cybersäkerhet	16
Redundans i samhällskritiska system	18
Psykologiskt försvar	18
Rymdsäkerhet.....	19
Utred samlad logistiktjänststrategi	19
Underrättelsetjänst.....	20
Arktis	21
Vägen framåt mot två procent	22

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om säkerhetspolitisk inriktning och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör undersöka möjligheterna att ansöka om Natomedlemskap och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Försvarsmaktens breda roll i samhället och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om frivilligorganisationernas ställning enligt motionens intentioner och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att arbeta för att skyndsamt utveckla förmågan att samutnyttja samhällsresurser och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en oberoende analys av Försvarsmaktens förmågor kontinuerligt ska göras enligt motionens intentioner och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över Försvarsmaktens förvarings- och logistikstrategi och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om operativ förmåga och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över förmågan att ta emot internationell hjälp vid en kris och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om beredskapsövningar och beredskapskontroller och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om personalförsörjning och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillsätta en utredning i syfte att utreda hur Försvarsmakten skulle kunna vara övriga samhället behjälplig vid krissituationer, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att säkerställa att samövningar i större utsträckning än i dag kan ske myndigheter emellan och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ge de fyra regionala staberna i uppgift att initiera en ökad övningsverksamhet där kvalificerade militära resurser ställs till andra myndigheters förfogande och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att öka arméns anfallsförmåga i enlighet med motionens intentioner och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att utveckla fartygsförbandens förmåga att snabbt ombasera från en kuststräcka till en annan och tillkännager detta för regeringen.

17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att bemanna flottan och flygförbanden med kontinuerligt tjänstgörande personal för att kunna upprätthålla en hög beredskap och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att förstärka sjöstridskrafterna för att säkerställa möjligheten till skydd av importsjöfart och mottagande av utländsk hjälp i anslutning till västkusten samtidigt som sjöstrid på ostkusten bedrivs och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att tidigarelägga och utöka införskaffningen av långräckviddigt luftvärnssystem och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att utöka antalet baser där luftstridskrafterna kan omlokalisera stridsflyget och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att skyndsamt inrätta ett kvalificerat markskydd av luftstridskrafterna och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att förstärka luftstridskrafternas basorganisation och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att tillföra långräckviddiga vapen för markmålsbekämpning och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över radarspanings-/stridsledningsförmågan i syfte att stärka den och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skyndsamt utreda luftstridskrafternas möjlighet att införa stridshelikoptrar i organisationen och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att vidmakthålla transportflygresurserna och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att vidta åtgärder för att effektivisera sjöoperativa myndigheters verksamhet och tillkännager detta för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att vidta åtgärder för att, i enlighet med utredningen Maritim samverkan, överföra huvudmannskapet för sjö- och flygräddningen från Sjöfartsverket till Kustbevakningen och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över vilka åtgärder som behöver vidtas för att effektivisera sjöoperativa myndigheters verksamhet och tillkännager detta för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten att ge Forsvarsmakten och Sjöfartsverket viss beredskap för skogsbrandsläckning och tillkännager detta för regeringen.
31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda det civila försvarets tillgång till helikoptrar och tillkännager detta för regeringen.
32. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en myndighet med ansvar för psykologiskt försvar och tillkännager detta för regeringen.

33. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en myndighet med ansvar för Sveriges cybersäkerhet och tillkännager detta för regeringen.
34. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda en samlad logistiktjänststrategi och tillkännager detta för regeringen.
35. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det bör tillsättas en utredning som analyserar tillgången till utlandsunderrättelser och om underrättelsetjänststrukturen bör förändras eller ej och tillkännager detta för regeringen.
36. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Arktis och tillkännager detta för regeringen.

Säkerhetspolitisk inriktning

Kristdemokraterna eftersträvar en trygg och värdig tillvaro för alla människor. Förmågan att möta såväl inre som yttre hot utgör två grundläggande uppgifter för det offentliga. Vi är en del av världssamfundet och beroende av fungerande relationer med resten av världen. Miljö- och klimatförändringar, demografi, energiberoenden, kärnvapenspridning, terrorism, bristande respekt för mänskliga rättigheter och internationell organiserad brottslighet är globala företeelser som påverkar vår säkerhet. Vi måste vara beredda att, efter vår förmåga, bidra till en säkrare och tryggare värld. Försvarets huvuduppgift är att värna människors liv, värdighet och frihet.

För att bygga ett starkt, brett och ändamålsenligt försvar vill Kristdemokraterna fokusera på försvarspolitikens innehåll och de mål säkerhetspolitiken är satt att uppnå – värna samhällets funktionalitet och att värna vår förmåga att upprätthålla våra grundläggande värden som demokrati, rättssäkerhet och mänskliga fri- och rättigheter. Försvarsmaktens förmåga att lösa nationella uppgifter – att försvara Sverige – i och med försvarsöverenskommelsen från 2015 har förbättrats. Men, Kristdemokraterna vill här presentera nästa steg för säkerhetspolitikens utveckling.

Antagonistiska hot – säkerhet byggs genom samarbete

Östersjöregionen har dessvärre blivit en region med försämrade relationer och en allt mer eskalerande hotbild. Då detta är en högst problematisk verklighet tillsattes en utredning i och med den senaste försvarspolitiska propositionen ”Försvarspolitisk inriktning – Sveriges försvar 2016–2020”. Utredningen Säkerhet i en ny tid (SOU 2016:57) utvärderar svenska militära samarbeten och studerar ett antal möjliga angreppspunkter på Sverige. Dessvärre är resultatet nedslående. Angreppspunkterna en antagonistisk nation kan använda är många. Utredningen klargör att ”den enda stat i Sveriges närområde som under överskådlig tid kan tänkas utöva militär aggression mot sina grannar är Ryssland”. Utredningen konstaterar också att den situation där Sverige kan tänkas utsättas för militär aggression är därför, enligt utredningens mening, ett ryskt angrepp på Baltikum, i vad som skulle kunna betecknas som ”konsekvensaggression”.

Vidare konstaterar utredningen ”att Sverige med stor sannolikhet redan på ett tidigt stadium skulle dras in i en rysk-baltisk militär konflikt. Skälen är såväl politiska, humanitära som militärgeografiska. Utredningens intryck är i denna del entydiga.”

Därvidlag skiljer sig dagens situation från tiden för andra världskriget, när den dåvarande samlingsregeringen hade ett visst utrikespolitiskt manöverutrymme, som kunde utnyttjas för att hålla Sverige utanför kriget.

En allvarlig kris i Östersjöregionen kommer, som utredningen uppfattat det, att hanteras både av EU och Nato. Ett ryskt angrepp på Baltikum skulle involvera EU genom EU-fördragets artikel 42.7 och Nato genom Washingtonfördragets artikel 5.

EU-fördragets artikel 42.7 är fastställd i det s.k. Lissabonfördraget och är ett tämligen tydligt ställningstagande där Sverige avsvär sig den sedan länge gällande "neutralitetspolitiken".

Sveriges uttryckta solidaritetsförklaring som riksdagen antagit medför att Sverige inte kommer att förhålla sig passivt om en katastrof eller ett angrepp skulle drabba ett annat EU-medlemsland eller nordiskt land. Som land förväntar vi oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas. Sverige bör därför kunna såväl ge som ta emot militärt stöd.

Om en medlemsstat skulle utsättas för ett väpnat angrepp på sitt territorium, är de övriga medlemsstaterna skyldiga att ge den medlemsstaten stöd och bistånd med alla till buds stående medel i enlighet med artikel 51 i Förenta nationernas stadga. Detta ska inte påverka den särskilda karaktären hos vissa medlemsstaters säkerhets- och försvarspolitik.

Således har Sverige valt sida, vi står upp för våra unionsländer vid en kris. Det är därför inte trovärdigt att hävda att Sverige fortfarande är ett neutralt land. Regeringens nuvarande linje i Natofrågan är således inget annat än en avigsida mot försvarsalliansen och neutralitetsnostalgi som gör att svenska intressen försummas. Det borde ligga i varje svensk regerings intresse att ha rösträtt i de beslutsfattande församlingar som berör Sverige. Nato är avgjort en sådan församling.

Regeringens utredare påpekar också att ett eventuellt angrepp mot Baltikum kommer försvåras genom att Gotland sannolikt angrips innan ett eventuellt huvudangrepp mot Baltikum tar vid. I utredningen står:

För att försvåra för Nato kan den ryska ledningen därför överväga att, före själva huvudangreppet mot Baltikum, utplacera luftvärnssystem på svenskt område. Exakt var anses vara av mindre militär betydelse, men Gotland vore ett naturligt val.

Syftet med ett sådant angrepp är i första hand att skära av försvarsalliansens möjlighet att komma sina medlemmar till undsättning.

En reformerad försvarsmakt – inte bara ett militärt försvar

Givetvis måste Försvarsmakten ha kapacitet som säkerställer ett fullgott försvar av svenskt territorium. Utöver att förvalta och utveckla befintlig verksamhet måste vi lyfta blicken och påbörja arbetet med att se på vilka nya fronter och i vilka nya konstellationer vi behöver utveckla nya förmågor och samverka. Då nya hot står för dörren som ett traditionellt försvar inte rår på krävs bl.a. att vi utvecklar ett välfungerande cyberförsvar som kan stå emot attacker mot viktig it-infrastruktur och system av vikt för samhällets funktion samt att svenskt psykologiskt försvar förstärks avsevärt.

Att i närtid bygga upp ett försvar som självt kan försvara Sverige på flera fronter samtidigt är varken realistiskt eller kostnadseffektivt. Därför bör Sverige anslutas till

försvarsalliansen Nato. För att möjliggöra ett heltäckande försvar av Sverige är inte bara resursförstärkningar och ett medlemskap i Nato lösningen. Frivilligorganisationerna är också en vital del i försvarsarbetet. För att underlätta frivilligorganisationernas arbete är det av yttersta vikt att de får de förutsättningar som krävs för att deras högkvalitativa arbete ska kunna fortsätta att utvecklas. Organisationerna bidrar till att stärka det breda säkerhetsarbetet samt att förankra Försvarsmaktens arbete hos civilbefolkningen. Genom att stärka frivilligorganisationerna i fredstid så kommer också organisationernas förmåga att möta allvarliga händelser och kriser att öka.

För att säkerställa bibehållna samhällsfunktioner vid ett krisläge där svensk nationell säkerhet hotas, ett s.k. skymningsläge, är också ett fungerande civilt försvar absolut nödvändigt. Kristdemokraterna är positiva till att planeringen för totalförsvaret nu återupptagits. Ännu har inte någon komplett planering presenterats och det finns anledning att ifrågasätta myndigheters förmåga på central och regional nivå att prioritera och fördela resurser vid höjd beredskap. Denna kompetens bör skyndsamt utvecklas, inte minst för att i ett skarpt läge vara förberedd och för att i större utsträckning än idag samutnyttja samhällsresurser för att uppnå en bättre kostnads-effektivitet. Exempelvis skulle Försvarsmaktens mandat att bistå med flygresurser för brandbekämpning kunna utökas med förbehållet att det inte får inverka menligt på Försvarsmaktens primära uppgifter.

Målet med det civila försvaret ska vara att värna civilbefolkningen, säkerställa de viktigaste samhällsfunktionerna och bidra till Försvarsmaktens förmåga vid ett väpnat angrepp. Detta bygger in en robusthet i samhället som gör att samhället kan upprätthålla grundläggande funktioner vid ett försämrat säkerhetsläge.

Under allt för många år har arbetet med att planera ett civilt försvar uteblivit. Förberedelserna har varit sparsamma eller inga alls. Förmågan att upprätthålla någon form av civilt försvar vid en kris är idag mycket små om några alls. Kristdemokraterna delar regeringens analys att det finns behov av att utveckla samhällets förmåga att stödja Försvarsmakten vid väpnat angrepp eller krig i vår närhet. Därför är det bra att regeringen nu har påbörjat en översyn och planering för det civila försvaret.

Läget i Försvarsmakten

Bakgrund

Försvarsmakten av i dag är ett resultat av försvarsbesluten som fattats efter kalla krigets slut. Under åren 1996, 2000, 2004 och 2009 togs försvarsbeslut vilka innebar stora neddragningar och förändrad inriktning från ett invasionsförsvar till ett insatsförsvar.

Försvarsmaktens organisation har sedan kalla krigets slut minskat på ett sätt som drastiskt överstiger konsekvenserna av 1925 års försvarsbeslut, vilket i sig med facit i hand var ett historiskt dåligt beslut. Beslutet skadade svensk försvarsförmåga kraftigt bara lite drygt ett decennium innan andra världskrigets utbrott. Beslutet medförde att finansieringen då gick från omkring 1,9 % av BNP till att skäras ned med närmare en fjärdedel. För året 1938 låg finansieringen på 1,5 % av BNP. Kommande år blev tuffa år statsfinansiellt för regeringen Per Albin Hansson II och III. Den nödvändiga återupp-rustningen under andra världskriget innebar att det vissa år avdelades mer än 10 % av BNP till försvaret. En process som var avslutad först något år efter det att världskriget

var slut. Av detta borde rimligtvis slutsatsen dras att en basplatta med en väl fungerande försvarsmakt måste upprättas och vidmakthållas. Att ha en välfungerande och finansiellt väl underhållen basplatta är en självklarhet och borde så alltid vara, även i tider av lugn och stabilitet.

I och med Europas inträde i en betydligt ”varmare” period sedan 1988 har antalet brigader minskat från 29 till 2 (två), lokalförsvarsbataljoner från 85 till 0 (noll). hemvärnet från ca 100 000 till ca 22 000 man. Antalet flygdivisioner har nedgått från 17 till 6. Flygvapnets basbataljoner har reducerats från 32 till 2 (två). Luftvärnsbataljoner från 22 till 2. Stridsfartygen är nu 7 från att ha varit 34. Antalet ubåtar har minskat från 12 till 4. Antalet personer i krigsorganisationen har gått från ca 850 000 till ca 53 000 (inklusive de 22 000 i hemvärnet).

Som andel av BNP har finansieringen sjunkit drastiskt för Försvarsmakten. Åren 1975 och 1976 finansierades Försvarsmakten till 3,1 % av BNP. Förra året, 2015, var finansieringen nere på motsvarande 1,1 % av BNP. Denna drastiska nedskärning där lejonparten av finansieringen försvunnit för försvaret gör det inte möjligt att upprätthålla ett trovärdigt territoriellt försvar. Därför behöver ytterligare steg tas. Kristdemokraterna föreslår 3,9 miljarder mer än regeringen i ökade anslag och har satt upp ett mål om att Sverige på sikt ska nå tvåprocentmålet.

De minskade anslagen till Försvarsmakten och effekten av att den allmänna värnplikten lades vilande 2010 har gjort att allt färre kommer i kontakt med myndigheten. Detta leder till att medborgarnas möjlighet att få insyn i Försvarsmaktens verksamhet minskat drastiskt, vilket är ett påtagligt demokratiproblem. Sveriges medborgare har begränsade möjligheter att bilda sig en uppfattning om Försvarsmakten idag, dess verksamhet och huruvida avdelade medel används på mest effektiva sätt.

Därför föreslår Kristdemokraterna att det årligen genomförs en oberoende analys av Försvarsmaktens verksamhet och förmåga och att den redovisas offentligt i ett lämpligt sammanhang. I redovisningen bör faktorer som bemanning, materieluppfyllnad, genomförd utbildning, kostnader och bedömd förmåga relaterat till förbandsmålsättningarna redovisas för varje krigsförband. I vissa, mycket få, fall som till exempel några specialförband avsedda för terroristbekämpning eller motsvarande uppgifter, kan det finnas skäl att överväga i vilken mån uppgifterna ska vara öppna. För att det inte ska råda någon tvekan om att redovisningarna är opartiska och objektiva bör analysen utföras av exempelvis Riksrevisionen. Fram till dess att en kontinuerlig genomlysning görs av Försvarsmakten inväntar Kristdemokraterna försvarsutskottets uppföljning av krigsförbandens bemanning.

Operativ förmåga

Stora delar av landet saknar och kommer att sakna militär närvaro. Förutom hemvärnsförband, finns inga militära enheter mellan Stockholm och Boden i norr. I södra delen av Sverige är arméstridskrafterna koncentrerade till ett fåtal garnisoner: Skövde/Karlsborg, Revinge, Eksjö och Halmstad. Genom att olika funktioner är utspridda över landet, t ex artilleriet i Boden och luftvärnet i Halmstad, kommer det krävas omfattande och tidsödande transporter innan kompletta förband kan sättas in mot en angripare. Ett i grunden oacceptabelt förhållande då ett eventuellt framtida angrepp mot Sverige med största sannolikhet kommer att inledas överraskande och vi därför måste kunna reagera mycket snabbt. På Gotland finns idag ett mekaniserat kompani, ca 150 personer. Personalen till det stridsvagnskompani som är avsett att finnas på ön måste transporteras

dit från Skövde. Flygvapnet är baserat på tre ställen: Ronneby, Såtenäs och Luleå. Flottan är baserad i Karlskrona och amfibieförbandet på Berga. De begränsade basresurserna gör det mycket svårt att flexibelt utnyttja flygstridskrafterna över hela landet, samtidigt som det gör det omöjligt att sprida flygplanen för att därmed minska sårbarheten vid ett eventuellt angrepp.

Chefers och stabers förmåga att leda förband och annan verksamhet är kraftigt urholkad på grund av bristande övningstillfällen. Detta måste tas i beaktande vid bedömningen av den operativa förmågan. Förbandens verkliga förmåga kan vara avsevärt mindre än vad som framgår av deras organisationsstruktur och utrustning.

Behovet av operativ förmåga varierar med den situation som kan uppstå. Hur dessa situationer exakt skulle kunna se ut är omöjligt att förutsäga. Det är dock fullt möjligt att dra generella slutsatser av arten: vid ett eventuellt militärt hot måste flygbaser kunna skyddas – det kräver kvalificerat luftvärn; markstridsförband som saknar broläggare har begränsad anfallsförmåga; låg beredskap och behov av långa transporter för att sätta ihop fungerande förband gör det svårt att möta ett överraskande angrepp och så vidare.

Om organisationen är färdig omkring 2020 (vilket är tveksamt), kommer den generellt sett vara tämligen väl lämpad för att i fredstid hantera incidenter och hävda Sveriges territoriella integritet. Den kommer också, med tillräcklig förberedelse, kunna avdela kvalificerade såväl mark-, sjö- som flygresurser till internationella uppgifter av olika slag.

Skulle Sverige eller delar av Sverige bli angripet kommer vi att med egna resurser, förutsatt att alla förband hunnit mobilisera, koncentreras och samövas, kunna lösa i stort sett följande uppgifter:

Markstridsförbanden (hela armén), i samverkan med huvuddelen av marin- och flygstridskrafterna skulle under kortare tid kunna försvara ett begränsat geografiskt område, exempelvis Stockholm, mot ett begränsat angrepp. Förmågan att anfalla och slå en motståndare (även en måttligt stor styrka) som luftlandsatt eller landstigit på svenskt territorium kommer att vara mycket begränsad. De nationella skyddsstyrkorna (hemvärnet) kommer att fylla en viktig uppgift i att bevaka och skydda viktiga anläggningar mot sabotage och liknande hot. Sammantaget innebär det att endast en liten del av landet kan försvaras och då endast under kortare tid. Möjligheten att återta viktig terräng eller viktiga anläggningar är mycket liten.

Flottan skulle med ytstridsfartyg kunna genomföra kustnära insatser i en riktning (öst- eller västkusten) mot en angripares företag till sjöss. Ubåtarna skulle under lång tid kunna utföra spanings- och anfallsföretag i en, eventuellt två, riktningar i Östersjön.

Flygförbanden skulle kunna luftförsvara nordligaste Sverige och delar av Sydsverige under begränsad tid, eller i en riktning under något längre tid, det under förutsättning att det återskapas ett krigsbassystem så att flygplanen inte blir beroende av ett litet fåtal sårbara baser.

Även med denna begränsade målsättning – att försvara en mindre del av landet under kortare tid mot ett begränsat angrepp – finns det svagheter i organisationen som innebär allvarliga problem. Riskerna är stora att ingen av de ovan angivna uppgifterna kan genomföras som beskrivet om det föreligger ett lufthot i form av konventionellt attackflyg, beväpnade obemannade flygfarkoster, kryssningsrobotar eller ballistiska robotar. Bristen på kvalificerat, långräckviddigt luftvärn i strukturen innebär att varken de rörliga markstridsförbanden eller flyg- och marinbaser kan ges ett tillräckligt skydd för att förbanden ska kunna komma till full verkan. Den idag planerade anskaffningen

av det amerikanska luftvärnssystemet Patriot kommer bara i liten utsträckning ändra detta förhållande. Antalet enheter som planeras är för litet.

Vid markstridsförbanden kommer behovet av indirekt understöd inte kunna tillgodoses på grund av det lilla antalet artilleripjäser i organisationen. Ytstridsfartygen kommer att sakna kvalificerade luftvärnssystem vilket kraftigt kommer att begränsa deras insatsmöjligheter i en miljö där det föreligger ett lufthot. Eskortuppdrag, till exempel till Gotland, kommer i praktiken inte vara genomförbara. Antalet flygbaser kommer att vara begränsat vilket innebär att hela flygsystemet kommer att vara mycket sårbart. Risken är stor att det kan slås ut redan med en begränsad insats av attackflyg, kryssningsrobotar och ballistiska robotar.

Den lilla logistikorganisationen tillåter inte att hela Försvarmakten sätts in samtidigt. Sjukvårdsresurserna är otillräckliga för att ta hand om ett större antal skadade. Sammantaget innebär detta att den egna svenska förmågan att möta även ett begränsat angrepp mot Sverige är liten.

Den svenska säkerhetsdoktrinen bygger dock på att vi ska få hjälp i händelse av att vi blir angripna. Lissabonfördragets paragraf 42.7 anger tydligt att alla EU-länder förbinder sig att solidariskt stödja varandra i händelse av militärt angrepp. Likaså finns det en förhoppning att Nato av egenintresse skulle hjälpa Sverige då tillgång till svenskt luftrum och sjöterritorium är en förutsättning för alliansen att kunna skydda sina baltiska alliansmedlemmar om de skulle bli angripna.

Utan att analysera sannolikheterna för att Sverige skulle få hjälp eller inte så måste det vara möjligt att ta emot hjälp om doktrinen ska ha den minsta trovärdighet.

En helt grundläggande förutsättning är att vi kan skydda de områden och platser dit hjälpen kan anlända. Det innebär bland annat ett omfattande luftvärnsskydd, en god bevakningsorganisation och inte minst förmåga att hindra en angripare att med markstridsförband ta sig till området innan hjälpen anlant. Det senare är sannolikt en fråga om åtskilliga veckor med de resurser Nato kan bedömas ha de närmaste 5–10 åren.

Den idag planerade svenska organisationen saknar såväl den volym som uthållighet som krävs för att kunna strida tillräckligt länge för att säkerställa att eventuell hjälp kan nå Sverige. Tar man i beaktande de områden som i olika situationer skulle kunna vara tänkbare mål för ett ryskt angrepp är det helt uppenbart att antalet förband är otillräckligt.

Kopplat till en eventuell konflikt i Baltikum kan ur rysk synvinkel Gotland och kustnära delar av södra Sverige, så som Blekinge, vara intressanta områden för att gruppera långräckviddiga luftvärnssystem. Stockholmsområdet kan vara ett tänkbart mål om avsikten är att slå ut landets ledning för att snabbt få Sverige att vika sig för ryska krav.

Fartygslederna på västkusten framstår som ett attraktiva angreppsmål där man med mycket begränsade insatser, till exempel ubåtslagda minor, kan hindra svensk import- och exportsjöfart och därmed tvinga Sverige till eftergifter. Dessutom skulle en sådan operation avsevärt försvåra mottagande av eventuell utländsk hjälp.

Mellersta Norrland kan också bli intressant i en situation där Sverige kan få hjälp eller där Nato använder norska baser för insatser i Baltikum. I båda fallen är det Trondheimsområdet med hamn och flygbaseringsmöjligheter som skapar möjligheterna för Nato att ingripa, och därmed motiven för Ryssland att försöka hindra detta.

Övre Norrland med dess koppling till ryska behov av att eventuellt utvidga skyddszonen kring baserna på Kolahalvön kan i idag i praktiken inte försvaras med de resurser som där finns eller bedöms kunna tillföras från södra Sverige.

Som det framgår av tidigare resonemang har Gotland en avgörande såväl strategisk som operativ betydelse vid en eventuell militär konflikt eller allvarlig kris i Östersjöområdet. Frånvaron av kvalificerade luftvärnsförband och det mycket begränsade antalet markstridsförband samt svårigheterna att snabbt föra dit förstärkningar innebär att ön kan utgöra ett förstahandsmål.

Bortom försvarsöverenskommelsen

Kristdemokraterna såg försvarsöverenskommelsen som ett viktigt första steg för ett starkare försvar som ändamålsenligt kan försvara Sveriges gränser. Men mer behöver nu göras. Verkligheten har kommit i kapp försvarsöverenskommelsen. Kristdemokraterna krävde därför betydande höjningar av anslagen som vi inte fick gehör för av regeringen. Då valde vi att lämna överenskommelsen. Situationen i Östersjöregionen har eskalerat bara det senaste året och det är nu dags att återigen sammankalla Försvarsberedningen för att skyndsamt påbörja ett nytt arbete med att staka ut vägen till ett starkare försvar där det uttalade målet bör vara att försvarsutgifterna på tio års sikt uppgår till minst 2 % av BNI.

Men det är inte enkom mer medel som kommer att kunna lösa Försvarsmaktens idag tämligen försvagade situation. Lösningar behöver komma till på personalförsörjnings- sidan, materielsidan och den rent organisatoriska sidan.

För att en återmilitarisering av Gotland och ett allmänt stärkt försvar ska ha någon större möjlighet att faktiskt värna svenskt territorium krävs också komplettering av ett antal system. Stridskrafterna på Gotland måste utformas så att de avskräcker från ett angrepp, eller åtminstone framtvingar en så omfattande resursinsats, och därmed röjande förberedelser, så att det skapar tid till andra svenska motåtgärder eller ingripande från Nato. Detta är omöjligt utan att det finns en förmåga att bekämpa mål i luften, på havet och att markstridsförbanden har en god anfallsförmåga. Därför föreslår vi att regeringen skyndsamt utreder möjligheten att utplacera kustrobot på Gotland, att skyndsamt utreda hur Gotland kan förses med ett fullvärdigt artillerisystem och luftvärn, utbildad personal samt nödvändiga stödsystem.

Försvarsmakten har kompetenser och resurser som skulle kunna spela en stor roll vid olika typer av påfrestningar på samhället, till exempel naturkatastrofer, terrorhandlingar och allvarliga olyckor. Under lång tid har det funnits en uttalad tveksamhet såväl på politisk nivå som bland andra myndigheter att utnyttja Försvarsmaktens olika förmågor vid händelser där olika civila myndigheter har huvudansvaret. Nedmonteringen av de militära (och civila) staber som hade att samverka i krig, har lett till att kunskapen om Försvarsmaktens olika möjligheter att stödja det civila samhället till mycket stor del försvunnit. Detta innebär att dessa befintliga statliga resurser riskerar att bli outnyttjade i situationer där de skulle kunna göra stor nytta, att olika myndigheter anskaffar system där likartade system redan finns i Försvarsmakten, att det byggs upp parallella kompetenser inom statsförvaltningen, samt att underhållskostnaderna för olika system blir höga genom att materielanskaffning och underhåll inte samordnas mellan civila myndigheter och Försvarsmakten. Effekten av eventuella insatser blir också lägre genom att berörda civila myndigheter inte övat ihop med olika komponenter ur

Försvarsmakten och därmed inte heller vet hur resurserna skulle kunna utnyttjas på bästa sätt.

I Försvarsmakten finns bland annat nedanstående resurser och kompetenser vilka borde kunna utgöra en del av samhällets beredskap vid allvarliga hot, olyckshändelser och katastrofer.

Försvarsmakten disponerar ett femtiotal helikoptrar. Vissa är optimerade för eftersökning och räddning av personer såväl över land som över vatten. De nyanskaffade helikoptrarna av typen ”Blackhawk” kommer att utgöra en betydande transportresurs för att snabbt flytta t.ex. personal och materiel till ett område där lokala myndigheters resurser måste förstärkas. Vissa av helikoptrarna är utrustade för medicinska uppdrag och skulle kunna bidra vid större olyckor när den civila organisationen för ambulanshelikoptrar är otillräcklig.

Den stora transportkapacitet som finns i form av Försvarsmaktens transportflygplan är också en resurs som i avsevärt större utsträckning skulle kunna planeras in i samhällets beredskapsåtgärder när det gäller olika typer av ickemilitära hot.

Ingenjörsförbanden har fordon som är optimerade för att kunna arbeta under extremt ogynnsamma förhållanden, exempelvis röja vägar eller rasmassor. De har också personal vilken är specialutbildad på att hantera och desarmera olika typer av bomber och sprängladdningar.

Vid många garnisoner finns speciella, terränggående, skyddade bärgningsfordon med en kapacitet överstigande de flesta civila bärgningsbilar, som skulle kunna vara ett bidrag i situationer där sådana egenskaper vore värdefulla.

Försvarsmaktens olika typer av bepansrade personaltransportfordon skulle kunna utgöra en värdefull resurs för polisen vid insatser där det föreligger stor risk för att personalen skulle kunna bli beskjuten, till exempel vid ingripande mot terrorister.

Försvarsmaktens rörliga stabsförband som har förmågan att snabbt samordna olika verksamheter i stor skala skulle kunna vara ett stöd för olika civila chefer, t.ex. en kommuns räddningsledare, i händelse av katastrof.

Försvarsmaktens personal är generellt sett en i många stycken outnyttjad resurs, med undantag av hemvärnet som redan i dag ger ett viktigt bidrag till det civila samhällets säkerhet. Vissa av specialförbanden skulle kunna utgöra en förstärkningsresurs till polisens nationella insatsstyrka. I stort sett alla förband skulle kunna utgöra en resurs om det uppstod ett behov av att förstärka bevakningen av känsliga objekt, till exempel större flygplatser vid ett allvarligt terroristhot. Det stora problemet är i grunden inte bristande lagstiftning eller författningsstöd – myndigheter har rätt att begära stöd från varandra – utan snarare är problemet olika myndigheters tendens att vilja skaffa egna resurser för alla tänkbara eventualiteter. Detta leder till en misshushållning med statens medel. En annan faktor som bidrar till att Försvarsmaktens resurser riskerar att bli outnyttjade i situationer där de skulle kunna göra stor nytta, är att det inte genomförs några mer omfattande samövningar. Alltså praktiska övningar där olika myndigheter på ett handfast sätt får tillfälle att lära sig om Försvarsmaktens olika förmågor. De fyra regionala staber som nu upprättas för att utöva territoriell ledning och förbättra samverkan mellan civila och militära myndigheter, bör därför också ges uppgiften att initiera en ökad övningsverksamhet där kvalificerade militära resurser (inte bara hemvärnet) ställs till andra myndigheters förfogande för att bidra vid naturkatastrofer, stora olyckor eller andra händelser som kan påverka människors säkerhet. Det är inte heller osannolikt att en ökad samverkan med civila myndigheter skulle kunna vara en motivationshöjande faktor för de soldater som ska tjänstgöra under lång tid i

Försvarsmakten och kanske därför skulle finna övningar av annan karaktär, än rent militära, som stimulerande.

Det är dock inte enbart Försvarsmaktens personalförsörjning som måste lösas skyndsamt. Det faktum att anställda idag från ena dagen till den andra kan gå från en anställning inom statsförvaltningen till att få en anställning inom försvarsindustrin kan också det vara ett problem i vissa hänseenden.

Försvarsområdet är unikt till sin karaktär. Relationen mellan staten och industrin är ofta mycket tät och sekretessbehovet stort. I regeringens proposition Försvarspolitisk inriktning – Sveriges försvar 2016–2020 gör regeringen bedömningen att behovet av, och möjligheterna till, att införa ett karensystem för personal som lämnar statsförvaltningen till förmån för försvars- och säkerhetsindustrin. Blotta misstanken om att någon på ett otillbörligt sätt skulle kunna gynnas av dessa övergångar på skattebetalarnas bekostnad måste undvikas. Ett viktigt steg i den riktningen skulle kunna vara införandet av ett karensystem för personal som lämnar statsförvaltningen till förmån för försvars- och säkerhetsindustrin.

Markstridskrafterna

I och med att det nationella försvaret åter blivit en huvuduppgift för Försvarsmakten bör förbanden organiseras så att de är snabbt gripbara och där alla nödvändiga system ingår i förbandet från början och därmed också regelmässigt övar tillsammans. Denna princip bör gälla upp till brigadnivån. Bland annat innebär det att alla komponenter som ingår i en brigad, manöverbataljoner, artilleri, luftvärn mm mobiliseras i samma område. Inte som idag vara beroende av att olika funktionsförband måste transporteras från olika landsändar som t ex i artilleriets fall från Boden. För att med rimlig säkerhet kunna möta en angripare i de mest prioriterade områdena och kunna föra strid tillräckligt länge för att hinna ta emot eventuell utländsk hjälp bör dagens två brigadekvivalenter (det är inte samövade brigader) i framtiden utökas till fem kompletta brigader. En naturlig utveckling vore att de idag existerande garnisonerna i Revinge (Skåne), Skövde och Boden utvecklades till brigadregementen. Två garnisoner måste återskapas med uppgiften att vardera sätta upp en brigad. Av operativa skäl pekar två områden ut sig för dessa förband. Dalarna och Södermanland. I fallet Dalarna skulle det innebära ett förband som kan ges vinterutbildning och därmed vara en förstärkningsresurs för övre Norrland, eller också kunna verka i riktning mot Stockholm. Dessutom skulle förbandet vara en viktig resurs för att öka säkerheten i att eventuella Natoförstärkningar från Norge (Trondheimområdet) skulle kunna tillföras. Älvdalens övnings- och skjutfält utgör också mycket bra övningsterräng där mycket av förbandets verksamhet skulle kunna bedrivas. En återskapad brigad i Södermanland skulle innebära att det fanns ett förband som snabbt skulle kunna förstärka försvaret av Stockholm eller ingripa mot ett angrepp riktat mot östkusten. Därutöver bör det organiseras två stridsgrupper, en större för ett inledande försvar av Stockholmsområdet (innan förband från andra delar av Sverige hinner tillföras) och en mindre för försvaret av Gotland bestående av en mekaniserad, avsevärt förstärkt, bataljonsstridsgrupp. Här bör speciella åtgärder vidtas för att, så långt möjligt, bemanna den med lokalrekryterad personal då möjligheterna att föra resurser till ön när väl ett angrepp inletts får betraktas som ytterst begränsade.

Även med ovan föreslagna förstärkningar av markstridskrafterna kommer det att saknas en komponent för att på marken snabbt möta en angripare i oväntade riktningar. I utlandet, bland annat i Finland, finns redan idag långräckviddiga artillerisystem med skottvidder på upp till hundra kilometer. Sådana system skulle ge oss möjligheter att tidigt påverka en angripare som luftlandsätter eller landstiger i ett ”trupptomt” område. Exempelvis skulle ett förband med sådana långräckviddiga system grupperat på t ex på Djurgården i Stockholm kunna påbörja bekämpning av eventuella luftlandsättningar på Arlanda, Skavsta eller Ärna (Uppsala) eller också landstigningar i Norrtälje, Nynäshamn eller Oxelösund inom 15–20 min. Tillgång på sådana system skulle till del lösa det eviga problemet, i ett till ytan så stort land som Sverige, hur tidigt påverka en angripare innan vi hinner dit med andra markstridsförband. Kopplat till införande av denna typ av långräckviddiga system bör det skapas en mycket lättroblig, helikopterburen, styrka med hög beredskap som snabbt kan flygas in till ett hotat område och där fungera som ”eldledare” till dessa system men även för att leda in flyginsatser (egna som eventuella allierades). Som ett led av moderniseringen av markstridsförbanden är förmåga att utnyttja drönare för bland annat spaningsuppgifter och förmågan att bekämpa fiendens drönare av vital betydelse. Här krävs satsningar redan tidigt.

Frågan om långräckviddigt luftvärn tas upp under flygstridskrafterna. För internationella uppgifter plockas förband med önskvärda egenskaper ihop från brigaderna eller andra enheter så att de passar den då aktuella uppgiften.

Sjöstridskrafterna

Frånvaron av ett kvalificerat luftvärnsrobotsystem på våra ytstridsfartyg begränsar kraftigt deras förmåga att lösa flera uppgifter, bland annat skulle de inte kunna eskortera transporter till sjöss i en situation där det föreligger ett lufthot.

Det lilla antalet fartyg skapar ett operativt problem genom att vi skulle tvingas att välja att basera i praktiken hela flottan på antingen Västkusten – för att skydda importsjöfart mot bland annat ett eventuellt ubåtshot, eller i Östersjön – för att bidra till att skydda fastlandet och Gotland. Antalet stridsfartyg bör därför utökas till en nivå där det är möjligt för flottan att verka på väst- och ostkusten samtidigt. Förmågan att hantera ett ubåtshot är speciellt viktig då det kan vara aktuellt även i situationer då det inte föreligger en öppen konflikt. Ubåtsinsatser kan genomföras anonymt i en kris-situation för att exempelvis utöva påtryckningar.

För att kunna utnyttja fartygsförbandens rörlighet är det viktigt att de har möjligheter att snabbt ombasera från en kuststräcka till en annan. Den nu existerande basorganisationen innebär där stora begränsningar. Ubåtar bedöms även i framtiden vara ett mycket effektivt vapen och som är svårt för en motståndare att bekämpa. Genom att en operation mot den södra delen av Sverige alltid kommer innebära sjötransporter för en angripare bör våra möjligheter att agera med ubåtar säkerställas.

Flottans fartyg ska vara bemannade med kontinuerligt tjänstgörande personal för att kunna upprätthålla en hög beredskap. Det är måttligt personalkrävande system men har en ”hög profil” – synlighet – med vilken vi, i en krissituation, kan markera att vi både kan och vill hävda vår suveränitet.

Sammantaget innebär detta att antalet ytstridsfartyg bör utökas med i storleksordningen fyra till sex, antalet minjaktfartyg fördubblas, antalet ubåtar bör utökas till minst sex helst åtta och basresurserna i Stockholmsområdet och på Västkusten kraftigt förstärkas.

Utökade baseringsmöjligheter innebär också ett ökat behov av att skydda baseringsområdena. Antalet amfibiebataljoner bör därför öka från en till två. Den i år reaktiverade kustrobotförmågan bör också utökas för att säkerställa att vi har ”överlappande” möjligheter att bekämpa sjömål men också för att kunna täcka upp i en riktning när andra sjömålsbekämpningssystem kraftsamlas i en annan riktning.

Luftstridskrafterna

Kännetecknande för flygstridskrafterna är deras förmåga att intermittent kunna utveckla hög effekt och deras mycket stora rörlighet. Det gör att flygstridskrafter är oundgängliga för att försvara ett land med Sveriges yta och de stora havsområden som omger landet. Antalet flygplan bör därför inte tillåtas nedgå från dagens ca 100 Jas C/D till endast 60 nya Jas 39 E. I närtid, fram till ca 2025, bör därför i storleksordningen minst 40 JAS C/D bibehållas i samband med att Jas E tillförs. Därefter bör ytterligare Jas E tillkomma. Det innebär att flygvapnet skulle kunna sätta upp i storleksordningen åtta stridsflygdivisioner där huvudflygbaserna skulle vara Ronneby, Såtenäs, Uppsala och Luleå.

En akilleshäla i dagens flygsystem är det begränsade antalet flygbaser. Baser är sårbara och hotas av flera typer av stridsmedel, flyganfall, robotanfall och sabotage. För att skapa ett rimligt skydd mot dessa hot krävs kvalificerade långräckviddiga luftvärnssystem, möjligheten att sprida flygplanen på många baser och ett väl fungerande skydd på marken. Finns inte samtliga dessa komponenter är risken stor att flygplanen aldrig kommer till verkan – de blir utslagna på marken.

Långräckviddiga luftvärnssystem för att skydda större områden (det kan vara flygbaser, flottans basområden, befolkningscentra och vital infrastruktur) är planerade att anskaffas, men i begränsad omfattning. Fyra kvalificerade enheter, var och en med flera utskjutningsanordningar, bör ge möjlighet att skydda Övre Norrland, Mälardalen, södra Sverige och Gotland samtidigt.

Dessa långräckviddiga system bör ingå som en del i flygstridskrafterna då deras insats skulle vara mycket nära knuten till flygförbandens verksamhet.

Det nuvarande antalet basförband tillåter bara att ett begränsat antal flygbaser kan betjäna. Det försvårar bland annat utnyttjandet av civila flygplatser som reservbaser. Speciellt problematiskt vore situationen om flygstridskrafterna skulle behöva kraftsamlas till östra Mellansverige eller Norrland. Basorganisationen bör förstärkas med inriktningen att varje flygdivision (ca 12–15 flygplan) kan ges ett spritt basområde med flera start och landningsmöjligheter samt att för att möjliggöra att flygstridskrafterna kan kraftsamlas till olika landsändar. Sammantaget innebär det minst en tredubbling av Flygvapnets basorganisation.

Det begränsade antalet radarspanings/stridsledningsflygplan, två stycken, gör det omöjligt att bedriva en kontinuerlig kvalificerad övervakning av Östersjön. Den förmågan bör utökas. Här kan dock olika tekniska lösningar vara tänkbara, bland annat en anskaffning av kvalificerade ”drönare” med stor uthållighet som skulle möjliggöra övervakning 24 timmar per dygn året om.

Bristen på en bred palett av vapen för att bekämpa markmål gör att flygstridskrafterna bara i begränsad utsträckning kommer att ha förmåga att bekämpa markmål. Detta måste ses som speciellt allvarligt med hänsyn till den lilla volymen egna markstridsförband, de kan inte vara överallt. Flygstridskrafterna bör därför bland annat tillföras långräckviddiga vapen för markmålsbekämpning.

Transportflygresurserna utgör en viktig del såväl vid kraftsamling och försörjning av stridskrafterna, i det nationella försvaret, som i internationella insatser. Ju färre förband vi disponerar, desto viktigare blir det att kunna genomföra strategiska och operativa omgrupperingar snabbt. Transportflygresurserna bör långsiktigt vidmakthållas på minst nuvarande nivå. Med hänsyn till såväl behoven av civil flygräddning som flygräddningsberedskap vid militär flygverksamhet bör det övervägas om flygräddningstjänsten inte borde återföras till flygvapnet. Här kan det också finnas ekonomiska fördelar kopplat till flygvapnets övriga helikopterverksamhet.

Sjö- och flygräddning

Som sjö- och flygräddningen idag är strukturerad ligger detta ansvar idag primärt hos Sjöfartsverket. Dagens struktur är ineffektiv eftersom kapitalintensiva resurser – helikoptrar – inte utnyttjas effektivt.

Ansvar för sjöövervakning och räddningstjänst till sjöss ligger hos Kustbevakningen. Myndigheten har både en lång erfarenhet på området och tekniskt avancerade flygplan för uppgiften. Samtidigt ligger ansvaret för SAR (search and rescue), alltså efterforskning och räddning, hos Sjöfartsverket. Det kan vara både till sjöss och på fjället. Denna uppdelning är inte resurseffektiv och saknar större synergieffekter.

Regeringen tillsatte 2011 en utredning som skulle se över Sveriges maritima resurser. Utredningen presenterades 2012 och förespråkar en lösning där Kustbevakningen och Försvarmakten delar på uppdraget sjö- och flygräddning.

Utredningen föreslog att huvudmannskapet för sjö- och flygräddningen går in under Kustbevakningen som i sin tur går in under Försvarmakten.

Någon samverkan mellan Försvarmakten och Sjöfartsverket vad gäller sjöräddning existerar inte i dag. Försvarmakten har inte det uppdraget kvar, trots att man förfogar över 33 medeltunga helikoptrar. Sjöfartsverkets sju nyinköpta helikoptrar saknar lastkrok och kan inte bidra med att släcka skogsbränder. Försvarmakten har inget uppdrag att stå i beredskap för sådant. När vi nu ska bygga upp det civila försvaret är det som rimligt att Försvarmakten åter utgör en resurs i händelse av en katastrof.

Sjöfartsverket klarar heller inte av att fullt ut verka i fjällmiljö utan man tvingas begära hjälp från Norge.

Sjöfartsverkets helikoptrar är en starkt underutnyttjad del av samhällets räddningstjänst. I genomsnitt lyfter varje helikopter från Sjöfartsverket på ett larm en (1) gång i veckan. På Umeåbasen hade man under 2014 bara 16 larm där man lyfte från basen. Det gick 6 månader och 10 dagar mellan två larm under vintern 2014/15.

Vi stödjer en omorganisation till kustbevakningen och i sin tur under Försvarmakten, som utredningen föreslog, för att effektivt börja använda och utnyttja den här resursen.

Försvarmakten disponerar idag ett femtiotal helikoptrar och har lång erfarenhet av olika typer av räddningsuppdrag. Dessutom är ett av Försvarmaktens senaste helikoptersystem anpassat för ”räddningsaktioner i svårtillgängliga områden och till sjöss”. För att uppnå ett effektivt utnyttjande av de helikopterresurser som idag står till statens förfogande är det nödvändigt att i större grad samverka myndigheter emellan. Men också att se över huruvida huvudmannskapet för sjö- och flygräddning bör

överförs till Kustbevakningen i enlighet med utredningen Maritim samverkan. Detta bör ges regeringen tillkänna.

Cybersäkerhet

Vårt samhälle, liksom de flesta samhällen i världen, är och blir allt mer beroende av informationsteknik. Det kan gälla datorbaserad styrning och övervakning av viktiga samhällsfunktioner som t.ex. elförsörjning, vattendistribution, trafikreglering på vägar, järnvägar och i luften eller hantering av andra funktioner som betalningar, handel och information.

Den it-attack som drabbade världen våren 2017 veckor sedan är unik. Ingen gång tidigare har ett ransomwarevirus spridit sig så snabbt. Minst 200 000 företag, sjukhus, regeringsorgan och andra organisationer i omkring 150 länder har drabbats. Enligt den europeiska polismyndigheten Europol är de senaste dagarnas it-attack utan motstycke. Även svenska kommuner och företag har drabbats.

Detta är inte någon ny företeelse. Minst en gång i veckan sker det en så pass allvarlig it-incident att den bedöms hota verksamheten hos svenska myndigheter. Sedan 1 april förra året har 260 it-incidenter rapporterats in till MSB fick vi nyligen erfara. Ett stort antal av incidenterna, eller intrången, har varit av så allvarlig karaktär enligt MSB att de haft stor eller mycket stor inverkan på myndigheternas verksamhetskritiska tjänster. Detta är alltså bara de incidenter som inträffat hos myndigheter som är rapporteringsskyldiga.

FRA pekade i maj 2017 ut en statlig aktör som ansvarig för den mycket omfattande it-attacken Cloud Hopper mot Sverige. Detta var någonting som drabbade oss i början av april. FRA gick igenom hur en främmande stat infiltrerar företag och myndigheter genom tjänsteleverantörer. Skadlig kod placeras ut för att skapa en fjärrkontroll. Den främmande staten kommer via betrodna administratörskonton åt kunder hos tjänsteleverantörer, myndigheter, statliga bolag och industrier. Den främmande staten kommer även åt deras nätverk. Därefter kan den främmande staten ta den information som finns.

En annan incident skedde i maj. Då drabbades minst 99 av världens 195 självständiga stater av en cyberattack. Detta var en annan typ av attack, där datorer blev låsta och angriparna krävde motsvarande 5 000 kronor för att låsa upp dem. Detta stoppade operationer i Storbritannien och skapade problem runt om i världen. I mars blev det norska försvarsmakten hårt attackerad av en cyberattack – som de norska myndigheternas säger sannolikt kommer från Ryssland.

FRA gick i början av 2017 i år ut och berättade att Sverige varje månad utsätts för 10 000 cyberattacker från utländsk makt. Man berättade också att det finns cyberspioner som jobbar aktivt på att kunna släcka ned Sverige, någonting som exempelvis Ukraina har blivit utsatt för två år i rad. Sist var det en kall natt i mitten av december 2016 – när uppemot en kvarts miljon ukrainare blev utan ström.

Vad detta skulle kunna få för konsekvenser i ett skymningsläge i svensk försvarsförmåga är någonting vi bara kan spekulera i, men vi är väldigt sårbara. En attack mot Sverige sker naturligtvis mot den svagaste punkten, och detta är en svag punkt.

Detta ska också ses i sammanhanget av rapporten Informationssäkerhetsarbete på nio myndigheter, som Riksrevisionen släppte 2016. I denna rapport kommer

myndigheten fram till att informationssäkerheten bör prioriteras högre och att dagens arbete med informationssäkerhet inte når upp till en godtagbar nivå.

Cyberangrepp kan leda till mycket omfattande följder för samhället, i vissa avseenden lika förödande som ett angrepp med konventionella vapen. Till skillnad från konventionella angrepp kan det vara utomordentligt svårt att identifiera vem som står bakom ett cyberangrepp. Frågan uppstår också, om man kan se cyberangrepp som en krigshandling, som kan besvaras med konventionell vapenmakt. Sannolikt inte då cyberattacker har en inbyggd osäkerhet som bl.a. gör att man aldrig med säkerhet kan veta vem som ytterst initierat angreppet. Hot om cyberangrepp kan dessutom utnyttjas i utpressningssyfte – inte bara mot företag och organisationer utan även mot regeringar. Samhället måste därför ha en god förmåga att såväl möta direkta angrepp som att avskräcka en eventuell angripare. Det kan bara ske på samma arena som hotet uppträder – cyberarenan.

Systemet för informationssäkerhet, precis som det svenska krissystemet i övrigt, bygger på två grundprinciper: ansvars- och närhetsprincipen. Närhetsprincipen betyder att en kris först och främst ska hanteras där den inträffar av de närmast berörda och ansvariga. Ansvarsprincipen innebär att den som bedriver verksamheten i vanliga fall även är ansvarig i en krissituation. Om de lokala resurserna inte räcker till och om hanteringen av incidenten blir för omfattande kan statliga insatser bli aktuella. Genom att cyberhotet sällan kan avgränsas geografiskt eller till en enskild verksamhet innebär det att staten ofta kommer att spela en viktig, ibland avgörande, roll.

Det finns sex myndigheter i Sverige som har ett av regeringen utsett ansvar för informationssäkerheten i samhället. Dessa myndigheter ingår i Samverkansgruppen för informationssäkerhet (Samfi). Att benämna Samfi som Sveriges cyberförsvar vore inte korrekt. Den är först och främst inriktad mot Sveriges informationssäkerhet och hantering av it-incidenter. De myndigheter som ingår i Samfi är Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB), Försvarmakten (FM), Försvarets materielverk (FMV), Försvarets radioanstalt (FRA), Rikspolisstyrelsen (RPS) (som representeras genom Rikskriminalpolisen och Säkerhetspolisen) samt Post- och telestyrelsen (PTS). MSB har främsta ansvaret för informationssäkerheten i Sverige. De övriga myndigheternas aktivitetsområden är främst av stödjande och förebyggande karaktär.

Ett problem med skyddet mot cyberhot är att mycket av infrastrukturen och handeln och andra funktioner är beroende av företag eller ägs av företag. Dessa är vinstdrivande och i vissa fall obenägna att satsa stora medel i förebyggande syfte då det är svårt att värdera nyttan i förväg. Detta kan jämföras med kostnader för försäkringar eller för våra gemensamma samhällsfunktioner som brandkåren eller Försvarmakten. Samhället måste därför införa regler och även vidta andra åtgärder för att underlätta för företag som är beroende av datorbaserad systemstyrning och övervakning samt tvinga dem att vidta förebyggande åtgärder som minskar samhällets sårbarhet mot hot och angrepp inom cyberdomänen.

Det ligger i sakens natur att det inte är möjligt att förutse hur eventuella cyberattacker kan se ut om man själv inte bedriver forskning och försök på hur cyberattacker kan genomföras. Kan man inte agera aktivt mot en angripare kan redan organisationer eller stater med tämligen små resurser överbelasta våra system eller ostört söka svagheter i vårt skydd mot cyberattacker. Det är därför angeläget att vi utvecklar en egen förmåga för att aktivt kunna motverka cyberattacker. Därför ser Kristdemokraterna positivt på att regeringen nu gett Försvarmakten i uppdrag att arbeta fram ett förslag till cyberförsvar.

En förutsättning för att vidta såväl passiva som aktiva motåtgärder är att det finns en organisation med bred kompetens. Det innebär bland annat att alla myndigheter, företag och organisationer måste ha en skyldighet att rapportera alla former av cyberangrepp som riktas mot dem till en central myndighet. Detta är ett nödvändigt led för att skapa den kunskapsbredd som krävs för att möta olika typer av cyberangrepp. Det är dock omöjligt att skapa ett rimligt skydd mot cyberangrepp utan omfattande internationell samverkan rörande olika aspekter av cyberhotet. Även denna samverkan skulle underlättas om den hanterades av en för ändamålet utpekad organisation.

En sådan organisation skulle också ha en viktig roll genom att ge råd om hur man skyddar sig mot cyberangrepp till de företag, myndigheter och organisationer vars verksamhet är starkt beroende av fungerande it-system. En speciell aspekt på cyberkrigföring är den roll som den spelar i militära sammanhang. De flesta moderna vapensystem är i dag beroende av avancerad informationsteknologi, t.ex. satellitnavigering, radarsystem, informationsöverföring m.m. Det innebär att det mesta av militär verksamhet kräver såväl kvalificerat skydd mot cyberangrepp som att angrepp mot en motståndares informationssystem kan ge mycket stora fördelar. Detta bör ges regeringen tillkänna.

Redundans i samhällskritiska system

Cybersäkerhet är dock så mycket mer än ett aktivt skydd mot antagonister som har för avsikt att förstöra ett annat lands it-infrastruktur. Cybersäkerhet handlar också om att värja sig mot fel och brister i system som gör att system oplanerat stängs av eller slutar att producera pga. okända fel och brister. Detta har vi t.ex. sett vid tillfällen då flygplatsradar och kommunikationer slagits ut och flygplan fått dirigeras om eller inte haft möjlighet att lyfta/landa. Detta är ytterst problematiskt och påvisar en brist både på systemresiliens och en uppenbar brist på redundans.

Med dagens system är det möjligt att bygga in både resiliens och redundans utan att man nödvändigtvis behöver ha flera olika kompletta system för samma uppgift. Detta är ett arbete regeringen borde se över för samhällskritiska system såsom flygplatsers kritiska system, betalningskritiska system, ledningssystem för blåljusmyndigheter samt andra system som kan klassas som kritiska för samhällets grundfunktionalitet.

Psykologiskt försvar

Under Rysslands annektering av Krim såg vi tydliga exempel på hur hybridkrigföring användes – och idag används mer än någonsin. Hur Ryssland genom att så tvivel i vem som gjorde vad, när det gjordes och hur det gjordes, effektivt missledde omvärlden och försvårade beslutsfattandet. Detta är en medveten och genomarbetad strategi för att sprida desinformation och skapa osäkerhet – både bland beslutsfattare och hos den allmänna opinionen. Idag är Sverige sårbart för denna typ av informationskrigföring. Det är som en form av ständigt pågående visklek där man varken vet vad som sades från början eller vem som sa det.

Exempel finns också på hur Ryssland genom skrämselfpropaganda har försökt förmå länder att ta eller inte ta vissa beslut och på så vis styra länders politiska debatt.

Vi föreslår att ansvaret för det psykologiska försvaret idag lyfts ut ur MSB:s ansvarsområde och återigen görs till en egen myndighet med tydlig offentlig profil. Det är viktigt att offentliggöra de informationsangrepp som sker mot Sverige för att höja medvetandenivån hos såväl journalister som allmänhet. Men det psykologiska försvaret handlar inte enbart om aktivt påverkansarbete. Det behövs också ett arbete för att rusta människor redan från skolåldern. Det handlar inte minst om att tidigt lära sig källkritik och att bli medveten om att informationskrigföring förekommer.

Men, inte bara enskilda individer utan även etablerad media är i ett utsatt läge. Tidspress kan göra det svårt att hinna källgranska texter och nyheter. Det gör att journalister kan användas, och har använts, för att sprida desinformation och propaganda förklätt till nyheter.

En annan huvuduppgift för en ny myndighet bör vara att stödja, bidra till och sprida forskning kring informationskrigföring och propaganda. Därför är det viktigt att vi får en självständig myndighet med ansvar för det psykologiska försvaret. För detta avsätter vi 40 miljoner kronor kommande år.

Rymdsäkerhet

För att säkerställa att även nya möjligheter tas tillvara likaväl som att en förmåga byggs upp mot nya potentiella hot är det av största vikt att nya möjligheter likaväl som hot identifieras. Ett område där det blir allt mer viktigt att bygga upp en strategi och kompetens inom är rymden. Det är främst en arena för forskning och inom en överskådlig framtid näringsliv. Men, både klimathot och säkerhetsaspekter måste vara en del i utvecklingen av exploateringen av rymden.

Sverige bör vara en av de nationer som framhåller åsikten att rymden i sig själv ska fortsätta vara ett område som inte militariserar. Men, oavsett internationella konventioner så är satelliter idag avgörande för livet som vi känner det på jorden. Navigering, vädersatelliter och kommunikationssatelliter är bara tre väsentliga områden där rymden idag fyller en avgörande roll. På detta område är det således av största vikt att det byggs upp både redundans systemen emellan såväl som resiliens i systemen. Därför är t.ex. EU:s Galileoprojekt något vi kristdemokrater tycker fyller en viktig kompletterande funktion till dagens befintliga GPS-system.

Av dessa anledningar ser vi positivt på den rymdstrategi rymdutredningen föreslog. I den strategi som tas fram bör, utöver redan utpekade områden, säkerhet göras till ett av de övergripande målen.

Utred samlad logistikjänststrategi

I dag betraktas försvarsindustrin i många länder som ett viktigt nationellt intresse. Här spelar även arbetsmarknadsintressen och viljan att utnyttja försvarsindustrin som en ”teknikdrivande” faktor i näringslivet in. Detta är mer eller mindre uttalat i olika länder. Våra nära samarbetspartner Norge och Finland har klart uttalade strategier för att utveckla sin egen försvarsindustri för att tillgodose speciella nationella behov. I det finska fallet är t.ex. industrins roll i kris- och konfliktsituationer en viktig inflytelse-

faktor. Sammantaget innebär detta att försvarsindustrier aldrig kommer att arbeta på en fullt ut konkurrensutsatt marknad.

Sverige saknar i dag en sammanhängande försvarsindustristrategi där säkerhetspolitiska överväganden, försvarsindustrins roll i det nationella försvaret, dess roll som internationell samarbetspartner samt Sveriges teknologiska möjligheter vägs samman. Kristdemokraterna anser det som mycket angeläget att en sådan strategi utarbetas. Viktiga komponenter i en sådan strategi bör vara:

Hur säkerställer vi tillgången till utländsk försvarsmateriel även vid kriser och konflikter i vår omvärld och i situationer då betalning i form av pengar är av underordnad betydelse, utan främst försvarsmateriel efterfrågas? Inom vilka försvarsrelaterade teknologiområden kan vi till rimliga kostnader upprätthålla en hög och internationellt konkurrenskraftig nivå och därmed vara en internationellt intressant samarbetspartner? Hur säkerställer vi en nära samverkan mellan Försvarsmakten och försvarsindustrins kompetenser i kris- och krigssituationer? Hur verkar vi för ett utökat nordiskt och europeiskt samarbete inom försvarsindustriområdet?

Varje land har rätten till självförsvar. Det finns situationer där bruket av vapenmakt kan vara det enda sättet att avvärja humanitära katastrofer. Sverige är beroende av att kunna importera vapen eller delar till vapensystem för att vi ska kunna försvara vårt land och för att vi ska kunna delta i fredsskapande operationer. På samma sätt är andra länder beroende av import av försvarsmateriel för att kunna lösa samma uppgifter. Att vi själva skulle tillverka alla de olika system som Försvarsmakten behöver för att kunna lösa sina uppgifter är såväl ekonomiskt som tekniskt omöjligt.

Problemet är att se till att sådan försvarsmateriel som vi tillverkar eller är med och utvecklar tillsammans med andra inte kommer i händerna på regimer eller grupper som inte delar våra värderingar avseende demokrati och mänskliga rättigheter. Den internationalisering som sker inom alla områden, även tillverkning och utveckling av försvarsmateriel, gör att denna fråga inte enbart är ett svenskt nationellt problem utan även måste bli en del av vårt samarbete inom ramen för olika internationella organisationer som FN, EU och Nato.

Enligt dagens krigsmateriellag får tillstånd enbart ges om exporten är till fördel för svensk försvars- och säkerhetspolitik. Exporten får inte ske till krigförande länder och inte leda till att mänskliga rättigheter kränks. Sverige skiljer därför på försvarsmateriel för strid och övrigt försvarsmateriel.

Underrättelsetjänst

Traditionellt har utrikesunderrättelsetjänsten varit ett område som i första hand hanterats av den militära underrättelsetjänsten (MUST) och Försvarets radioanstalt (FRA). När det gäller exempelvis organiserad brottslighet har polisen och tullarna kraftigt utökat sitt samarbete såväl inom ramen för EU som med enskilda utländska polisorganisationer. Flera av de hot som finns rörande internationell terrorism och internationell droghandel – som i båda fallen kan ha beröringspunkter till vårt deltagande i fredsoperationer – berör flera myndigheter. Vår strävan att förhindra spridning av massförstörelsevapen kräver samverkan mellan flera svenska och utländska myndigheter, för att exempelvis identifiera och hindra försäljning av ”dual use”-teknologi. De områden där det är oklart

vilken eller vilka myndigheter som borde ansvara för nödvändig inhämtning av information ökar.

Även om det sker en viss samverkan mellan de svenska myndigheterna i dag är risken stor att information som inhämtats av en myndighet inte kommer de andra myndigheterna till kännedom, därför att man inte inser den andres behov av informationen. Likaså föreligger det en risk att flera myndigheter samtidigt bedriver likartad underrättelseinhämtning.

Inom det område som skulle kunna benämnas ”politisk underrättelsetjänst” – t.ex. bedömningar av länders förmåga och vilja att skaffa sig massförstörelsevapen eller deras tänkbara agerande i internationella konflikter – sker det i dag informationsinhämtning och analys vid ett flertal myndigheter. Detta behöver inte var av ondo då olika perspektiv bidrar till en breddad bild och ett bättre beslutsunderlag. Det vore dock värdefullt om det fanns en organisation som hade ett tydligt mandat att inhämta och analysera information från utlandet på stor bredd, inte bara inom ett visst sakområde. Risken för att viktig information ”faller mellan stolarna” skulle därmed kunna minimeras.

Behovet av specifikt militär och polisiär underrättelseinhämtning kommer alltid att finnas och måste hanteras av personal med god kunskap inom dessa sakområden. De måste fortsatt vara nära knutna till ansvariga myndigheters verksamhet.

Kristdemokraterna föreslår därför att det tillsätts en utredning som analyserar de behov av utlandsunderrättelser som krävs för att ge regeringen bästa möjliga underlag i dessa frågor, hur dagens struktur bidrar till detta, var det finns brister samt om det finns skäl att förändra underrättelseorganisationsstrukturen eller inte. I utredningsdirektiven bör också principen om maktindelning ingå.

Arktis

Arktis ökar snabbt i betydelse, ur både militär och klimatsynpunkt. Vi ser redan i dag att isen i de arktiska områdena smälter fortare än vad tidigare prognoser förutsett. Det öppnar upp nya handelsvägar, men samtidigt riskerar det att utlösa en stormaktskonkurrens såväl av kontrollen över dessa som om de naturresurser vilka sannolikt finns i Arktis. Detta kopplat till dess fortsatta eller ökande betydelse för såväl basering av kärnvapenmissiler som skydd mot sådana talar för en ökad militarisering av regionen på sikt.

Arktis bedöms innehålla 13 % respektive 30 % av världens i dag ännu icke upptäckta förekomster av olja och gas. Militärt har Arktis under mycket lång tid varit av strategisk betydelse för Ryssland genom att huvuddelen av Rysslands kärnvapenbestyckade ubåtar har sina baser på Kolahalvön. Senaste tiden har Ryssland också valt att bygga ut sin militära närvaro i Arktis genom att antingen öppna nya baser eller anlägga nya på bl.a. Nysibiriska öarna, Novaya Zemlya, Franz Josef Land and Severnaya Zemlya. Till detta kommer Rysslands prioritering av kärnvapen inom ramen för sin militärreform. Sammantaget är det tämligen tydligt att intresset för det arktiska området inte kommer att minska.

Men även klimataspekterna där vi ser en allt större issmältning i området skapar svårigheter att tydligt identifiera konsekvenserna av klimatförändringar och på kort sikt står det klart att den globala uppvärmningen och miljöförstörelsen med stor sannolikhet

kommer att få allvarliga konsekvenser på längre sikt. Issmältningen gör att Arktis inom något decennium kommer vara isfritt väsentliga delar av året vilket gör att de ekonomiska aktiviteterna kommer att tillta snabbt. Det gäller sjöfart, fiske samt olje- och gasutvinning. När Arktis fullt ut kan utnyttjas för sjötransporter kommer transportsträckan från Japan, Sydkorea och norra Kina till Europa förkortas med ca 40 %, vilket innebär stora ekonomiska vinster.

För USA:s del är Arktis viktigt för skydd mot interkontinentala robotar. Samt att flertalet länder som på något sätt har eller gör anspråk på delar av Arktis idag har någon form av militär aktivitet i området.

Vidare fick Kina 2013 observatörsstatus i Arktiska rådet. Kinas redan i dag stora, och växande, ekonomiska och militära styrka kommer innebära att landet, med eller mot sin vilja, behöver engagera sig i globala säkerhetsfrågor. Kinesiska ställningstaganden, t.ex. rörande Arktis och skydd av handelsvägar, kommer sannolikt att påverka även oss. Det är osannolikt att Kina inom överskådlig tid kommer kunna konkurrera med USA militärt.

Av dessa anledningar ser vi positivt på att den svenska Arktisstrategin betonar vikten av att Arktis är och ska förbli ett långspänningsområde. Men det är viktigt att Sverige även fortsättningsvis aktivt arbetar med relationerna inom Arktiska rådet och samtidigt bevakar potentiella frågor rörande klimat, naturresurser och säkerhetspolitik som sannolikt kommer att tillta i en nära framtid.

Vägen framåt mot två procent

Givet det allt oroligare omvärldsläget och Sveriges centrala betydelse i Östersjöområdet, inte minst geografiskt, ser Kristdemokraterna det som nödvändigt att successivt öka försvarsanslagen till två procent av BNP. Målet är att den nivån ska nås 2027. Dock krävs åtgärder redan i närtid för att avhjälpa akuta brister i såväl Försvarsmakten som i det civila försvaret, samt för att bädda för en utökning av krigsorganisationen från 2021 och framåt. Vi vill därför att försvarsbudgeten redan nu förstärks med tolv miljarder kronor fram till och med 2020. Det är en ökning med ca femtio procent utöver vad överenskommelsen mellan regeringen, moderaterna och centerpartiet innebär.

Åtgärder för att stärka det svenska Totalförsvaret hastar. Vi är sent ute. Vid Nato-toppmötet i Wales 2014, efter den ryska annekteringen av Krim och aggressionen mot Ukraina, fastslogs att medlemsländernas försvarsanslag minst skulle vara två procent av BNP. Många av våra grannländer är på god väg att nå dit.

Litauen och Lettland, som båda låg kring 1 procent 2015 beräknas dubbla sina försvarsanslag till 2018 och uppnå Natokravet. Tysklands Angela Merkel har deklarerat att Tysklands målsättning också är 2 %. Polen och Estland har redan nått målet och diskuterar avsevärda höjningar därutöver. Norge ligger idag på omkring 1,7 %. Sverige ligger på cirka 1,1 %.

Den senaste försvarsöverenskommelsen från i somras, som vi Kristdemokrater inte kunde godta då vi ansåg tillskotten vara för små, betyder att vi fortsatt kommer att ligga kvar på den låga nivån. Här får vi inte heller glömma att alla våra grannländer (utom Finland) är medlemmar av Nato och därmed kan påräkna stöd från alliansen, något som vi inte på något vis är garanterade idag.

Kristdemokraterna anser att Sverige ska ansluta sig till försvarsalliansen Nato. Vid en allvarlig kris eller i värsta fall ett krig som berör något eller några länder i Östersjöområdet kommer Sverige att dras med varken vi vill eller inte. Oberoende om vi är medlemmar i alliansen eller inte. Vi anser därför att vi redan i fred ska planera och förbereda hur att tillsammans med Nato försvara Sverige och hur vi ska agera tillsammans med våra närmaste grannländer. Ett svenskt Natomedlemskap kommer också höja tröskeln avsevärt i det fall någon överväger använda militära maktmedel i vårt närområde för att uppnå politiska mål. Stabiliteten och säkerheten i Östersjöregionen skulle öka.

Det finns mycket konkreta skäl till att Kristdemokraterna driver på för ökade försvarsanslag och att vi ska nå tvåprocentmålet för försvarsanslaget.

- Arméns krigsorganisation fördubblats bl a genom att de regementen, P 7, P 4, Livgardet och I 19, som idag tillsammans sätter upp våra nuvarande två brigader, ska sätta upp var sin brigad. Funktionsregementena för artilleri, ledning, logistik etc, måste förstärkas i motsvarande omfattning. Totalt kommer vi då ha fyra brigader, förutom stridsgruppen på Gotland som också utökats och dessutom kompletterats med bl a kvalificerat luftvärn. Idag är armén alldeles för liten och vårt förslag innebär att den fördubblas från dagens 15 000 man till 30 000 man. Dessa behöver också öva betydligt mer än vad som är fallet idag. Mycket av arméns materiel börjar också bli föråldrad och måste antingen omsättas eller moderniseras.
- Antalet fartyg i Marinen utökats så att vi samtidigt kan operera i Östersjön och på Västkusten. Den förmågan finns inte idag. Hamnarna på västkusten, främst Göteborg, är helt avgörande för Sveriges försörjning. Vi kan inte stirra oss blinda på bara Östersjön.
- Ytterligare en amfibiebataljon upprättas. Sverige har den längsta kusten av alla stater i Östersjöområdet, samtidigt ger våra skärgårdar, amfibieförbandens ”hemmaterräng”, goda möjligheter att försvåra ett angrepp mot Sverige.
- Antalet flygplan i Flygvapnet måste vara kvar på samma nivå som idag, ca 100 plan. Att fortsätta på den nu inslagna vägen att skrota samtliga dagens JAS-plan i förtid vore en kapitalförstörelse av gigantiska och skulle dessutom innebära en försämring av svensk försvarsförmåga i en ytterst orolig tid. Vi vill därför att 40 av dagens mycket moderna JAS 39 C/D behålls. De ska användas parallellt med de 60 st JAS 39 E som är beställda och som levereras i början på 2020-talet.
- Flygvapnets basorganisation byggs ut för att säkerställa att flygplanen kan spridas. Därmed minskar risken för att de blir bekämpade på marken.
- Värnplikssystem utvecklas ytterligare, det krävs för att fylla upp befintliga förband och nya för att sätta upp nya förband i Försvarsmakten. Den personalförsörjningsmodell som försvaret lutat sig mot hittills har visat sig otillräcklig och kommer än mer vara så när krigsorganisationen ska bli större.
- Hemvärnet utvecklas ytterligare för att kunna lösa mer kvalificerade uppgifter än vad som är fallet idag. Sverige är stort. Hemvärnet har en mycket viktig roll för skydd och bevakning över ytan. Även om det sker förstärkningar av Armén, Marinen och Flygvapnet kommer det inte skapa en militär närvaro över hela landet. Hemvärnet måste därför tillföras mer avancerade vapen och såväl utbildningssystem som rekrytering modifieras för att hemvärnet ska kunna lösa sina framtida uppgifter.

Mikael Oscarsson (KD)

Andreas Carlson (KD)

Lars Adaktusson (KD)

Robert Halef (KD)

Tuve Skånberg (KD)

Ingemar Kihlström (KD)